

TOMMASO DI DIO¹

A fagyos csillagok felé verseiből

(*Verso le stelle glaciali*, Interlinea, Novara, 2020)

Porto di San Sebastian

LA GOMERA SZIGETE, AUGUSZTUS

A hajót szabotálták.
Muszáj kikötnünk. Az egyik kormánylapát eltört,
meg kell javítani,
formába rázni,
vitorlát bontani újra.

Egy munkás álldogál az út szélén.
Fényt zúdít és kátrányt,
mialatt a másik egy bottal
elegyengeti
a forró augusztusi napon.

Javítanak. Bevonnak minden réteget. És füstöl, és ragyog.

Hogy legyen még egy lépés,
túl ezen a pocsolányi tengeren. És legyen még tér
túl ezen a téren, hogy legyen
valami, aminek még neve sincsen, ami a szilánkok közt halad, és roppant
szórt fényt áraszt, moccan
itt, e kék út szegélyén, az ég felé
gömbölyded nyomot húzva.

---

¹ Tommaso Di Dio 1982-ben született Milánóban; máig ott él és dolgozik. Költő, műfordító, irodalmár. Első verseskötete *Mesék* címmel jelent meg (*Favole*, Transeuropa, Massa, 2009), második pedig *Tiéd és mindenkié* címmel (*Tua e di tutti*, Lietocolle, Faloppio, 2014). 2018-ban az *Ultima* („utolsó, legújabb”) című költészeti és művészeti folyóirat egyik alapítója. 2020-ban jelent meg *A fagyos csillagok felé* (*Verso le stelle glaciali*, Interlinea, Novara, 2020) című kötete, illetve egy kisebb verseskötete *A pupillák meséje* (*La favola delle pupille*, Edizioni Volatili, Macerata) címmel. (*Kerber Balázs jegyzete*)

Első szózat a legénységhez

ÓCEÁN, VASÁRNAP, SZEPTEMBER 9.

Szeptember, felhők, szakadás. Zivatarok,
és térkép, iránytűk, kátrány, röppályák. Az összes
szó, mit nektek mondhatok itt, a víz és hab láthatatlan
vágányai fölött, és a halak,
akár a nyílvesztők, mint az Úr angyalai.
Állunk a mozgó vezetékek közt
a királylánnyal. És hajnalban, a szél falai közt
látjuk a szétdobált felhőket. A múltat
és a jövőt, zavaros összefonódásban: és hiányzik
az asszony, netán a férfi teste,
kit egykor szerettünk. A napok
az elmén keresztüllibbennek,
átvágnak villámláson, esetleg polleneken,
spórákon illannak át, szinapszisokon, vagy éppen
szájak felett formálnak szájakat,
míg az ég hajókötelei közt a világ némán sugárzik,
párolog. Ahová most tartunk,
barátok, ott nem elég a szó.

ZÁVADA PÉTER fordításai